

ENTREVISTA
AMB

Emma Vilarasau

ACTRIU

“Estaria bé una estadística de com la tele ha arrossegat gent al teatre”

L'ACTRIU CATALANA TORNA A L'ESCENARI DE L'AUDITORI CLAROR PER ENÈSIMA VEGADA. AQUEST COP DE LA MÀ DE DANIEL VERONESE A UN TEXT CLÀSSIC TAN EMBLEMÀTIC COM 'QUI TÉ POR DE VIRGINIA WOLF?'

A. D.
Sant Julià de Lòria

Emma Vilarasau és una de las quasi habituals de la Temporada de teatre a Sant Julià. Fa no gaire venia amb *Espectres*, del noruec Henrik Ibsen, i dimarts torna amb *Qui té por de Virginia Wolf?*, acompanyada de Pere Arquillué en aquells papers que a la gran pantalla van convertir en mítics Liz Taylor i Richard Burton.

És una pregunta recurrent, però inevitable: com s'enfronta a un text que va tenir una versió cinematogràfica tan coneguda?

Me la vaig mirar d'entrada, però ja fa molt de temps, quan em van encarregar el paper. Però finalment t'hi enfrontes com a tot: mires de fer-t'ho proper, d'entendre l'obra treballant amb el director i t'oblides dels antecedents. Així que la pel·lícula me la vaig mirar com a referent, però no per pensar si ho faig millor o pitjor. I tampoc no hi té res a veure. Veronese hi ha ficat més sentit de l'humor. Segueix sent un drama, però amb aquest punt d'humor en allò que passa als personatges, perquè arriben on arriben.

Però aquells personatges es destrossen.

Sí, sí. Però fins i tot a l'entrevista a Edward Albee que acompanya el DVD deia que ells mateixos es diverteixen al temps que es destrossen fins que el públic arriba un moment que diu "prou, ja està bé". Però a la nostra versió ho fan amb sentit de l'humor, juguen a això per sobreviure, però és un joc que se'ls en va de les mans.

Per què ho fan?

Perquè porten moltes frustracions a sobre. Albee va posar en qüestió el somni americà. En l'è-

Emma Vilarasau en l'última estada al Claror, amb 'Espectres'.

XAVIER PUJOL

poca que retrata, la dècada dels seixanta, l'educació de les dones era molt deficitària i estaven molt tutelades: primer pel pare i després pel marit; això genera frustració, per això tantes mestresses de casa bevien, perquè no suportaven la vida que menaven i tampoc no es podien rebel·lar. També el personatge masculí està molt frustrat: no és un gran professor, no és un gran res. I cadascun culpa l'altre de la seva frustració.

Troba a faltar la televisió?

No, ara no. Estic molt bé comestic ara. M'agrada molt però prefereixo no treballar tant; sempre

arriba una edat en què volem ser més selectius i vull fer altres coses a banda de treballar. No dic que deixi de fer tele, sinó que no ho compaginaré amb el teatre, o una cosa o l'altra.

Arrossega espectadors?

No dic que deixi de fer televisió, però ja no ho compaginaré amb el teatre, una cosa o l'altra

Jo crec que sí. Ens ha ajudat a crear un públic teatral perquè aquella gent que ens veia a la tele sentia curiositat per veure'ns en un altre context, i després els ha agradat i s'hi han quedat, han seguit anant al teatre. Seria interessant tenir una estadística de com ha pujat el nombre d'espectadors de teatre arran de les sèries televisives. Ens han servit de suport en aquest sentit.

Es parla d'un moment dolç al teatre. Hi ha qui diu que sobre viu millor perquè no es pot descarregar per internet.

També he de dir que aquestes xifres tan galdoses no són tan re-

Les xifres d'afluència a les sales estan inflades, sobretot pels musicals com 'Els miserables'

als. Al teatre hi ha tanta crisi com arreu, només que sempre l'hem patit i no es nota tant. Els números estan inflats per les dades dels musicals, sobretot *Els miserables*. Així que al teatre alguns van bé i d'altres molt malament. Ignoro amb quina finalitat ens enganyen. Potser perquè la gent no s'espanti. I a més, crec que anirem a pitjor: els ajuntaments, que contractaven les gires, deixen de fer-ho i ho notarem molt.

Ens acaba de tirar un gerro d'aigua freda.

No, però hem de ser realistes. Ens repercutirà. Les companyies privades funcionen per gires i els temps estan durs. I els públics no reben tants diners com rebien fins ara.

Vostè és més actriu de teatre i televisió que de cine: volgudament o perquè ha anat així?

Perquè la vida m'ha dut cap aquí i jo, la veritat, no m'he mogut gaire; tenia les meves necessitats cobertes i quan he rebut una oferta a Madrid, que és on haves de marxar per fer cine, el cert és que tenia feina aquí, a Barcelona, i no em calia moure'm. Mai no vaig tenir gaire interès per fer el salt a Madrid.

Doncs fer cine s'està posant molt difícil.

Aixecar una pel·lícula és molt car, òbviament. Però penso que potser se'n faran menys però de més qualitat. Jo crec que ara, en realitat, tant el cinema espanyol com el català estan vivint un moment molt bo.